

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXI., číslo 5.

květen 2025

Obsah: J.Zahradníček, Ruce Mariiny, Mystika mládí, K.Křepelka Dlaně milosti, Supertajná informace, Kdo potěší Ježíše, Svatodušní svátky, Prolog O.Březiny, R.Sarah, Hledání důstojnosti ženy, Apokalypsa plná naděje a radosti /8/, Thákur Milovaná, Desatero, Mystika stáří bl.Jindřich, Návštěva, Brněnská ak.duch.života ctih.Patrika Kužely OP

RUCE MARIINY

NEŽ SLOV MÝCH VÝHEŇ VYCHLADNE,
NEŽ STŘELA DONESE SE K CÍLI,
O VÁS, Ó RUCE POKOVNÉ,
ZPÍVATI BUDU V MOUDROU CHVÍLI.

ZATÍMCO V POŠETILOSTECH
BĚŽÍ DNY NAŠE LEHKOVÁŽNÉ,
VÁM SVĚŘUJE SE DĚTSKÝ DECH,
VŠECH BEZBRANNÝCH VY MOCI STRÁŽNÉ,
VY DLANĚ K PLODŮM POZDVIŽENÉ,
VY PRSTY LEHCE ZAMOUČNĚNÉ,
KDYŽ TĚSTO SUDBY MÍSÍTE.

VY DRSNÉ RUCE PRADLENEK,
JEŽ PŘI VŠECH BŘEZÍCH MÁCHAJÍ
OBVAZY VÁLEK ZKRVAVENÉ,
ŠATY NEŘESTÍ POTŘÍSNĚNÉ,

VY RUCE TROCHU MOKRÉ VŽDY,
VY RUCE ŽENY PŘI BRODU,
JEŽ HRÍCHY SVĚTA V SLZÁCH PERE.

BEZ VÁS BY PADLY BAŠTY MĚST,
BEZ VÁS BY OSIŘELY JEHLY,
BEZ VÁS BY VÍCE NOCI K DNÍM
VEČERY MĚKCE NEPŘILEHLY.
HVĚZDAMI HOŘCE OTŘÁSÁTE,
VY RUCE, KTERÉ SÍLU MÁTE
VĚTŠÍ NEŽ NOZDRY VICHŘICE.

Z VÁS VLAHOST BERE MRAK A LÍCHA,
LASKÁTE, JAK KDYŽ MRAMOR DÝCHÁ,
RÁJ STŘEŽÍTE, VY MEČE JASNÉ - -
DOPSÁNA BÁSEŇ, LAMPA HASNE,
V SEN SESTUPUJEŠ PO HVĚZDÁCH.

JAN ZAHRADNÍČEK

MYSTIKA MLÁDÍ

Satan chová prudkou nenávist vůči křesťanům. Chce je pošpinit, přimět je k pádu, zkazit je. Proč? Protože celým svým životem hlásají pravdu kříže. Křesťané nemohou nechat svět lhostejným. Zároveň nutno vědět, že všichni lidé jsou od narození uzamknuti do utrpení. Ti, kdo to odmítají přijmout jako svůj kříž, nesou ho zoufale a smutně, kdežto ti, kdo jej snášejí s Kristem, nesou jej odhodlaně a radostně. Skutečný následovník Krista má místo na kříži: být Kristem v dané době a ve světě, udržovat přítomnost jeho moci jako té, jež odporuje moci světa. Kristus nebrání pravdu za pomoci armády, ale svým utrpením ji činí viditelnou. Křesťané svým pokorným, vydaným životem představují výzvu zlým mocnostem světa.

To chci zdůraznit: před vámi všemi, skrytými a zdánlivě zapomenutými, před vámi, jimiž vládce světa pohrdá, vámi, se třesou mocnosti tohoto světa! Připomínáte jim, že síle daru vašeho života daného za pravdu neodolá nic. Pro knížete lži je vaše přítomnost nesnesitelná. Nejste obránci nějaké odtahité

pravdy či strany. Rozhodli jste se trpět z lásky k pravdě, k Ježíši Kristu. Bez vás by lidstvo bylo bezmocné tupé stádo ovcí. Jste živoucí záštitou pravdy, protože jste souhlasili, že budete milovat až na kříž: „*Skutečná míra lidství se podstatně určuje ve vztahu k utrpení a k trpícímu. Rovněž schopnost přijmout utrpení z lásky k dobru, k pravdě a ke spravedlnosti je pro míru lidství určující, neboť pokud by osobní blaho a bezpečnost byly*

důležitější než pravda a spravedlnost, pak by rozhodovala moc silnějšího a vládlo násilí a lež. Pravda a spravedlnost musí stát nad mým pohodlím a fyzickou nedotknutelností, jinak by se můj život stal lží. Konečně i rozhodné ano lásce se stává pramenem utrpení, protože láska vyžaduje opakované sebezřeknutí, v němž se nechávám prořezávat a zraňovat; láska nemůže bez tohoto bolavého sebezřeknutí vůbec obstát; stala by se tak jen čistým egoismem a sebe samu by tak vyvracela. Trpět s druhým, trpět pro druhé; trpět z lásky k pravdě a spravedlnosti; trpět kvůli lásce a s cílem stát se skutečně milující osobou to jsou podstatné základy humanity, jejichž odložení by člověku přivodilo zkázu,“ napsal Benedikt XVI. v encyklice *Spe salvi* (č. 38-39).

V důsledku mimořádného daru celého svého těla, celého srdce i všech svých sil Pánu jsou křesťané ukřižováni s Kristem a mají hlubokou účast na jeho

utrpení. Chtějí se mu stát podobnými ve smrti. Každý z nich může říci se svatým Pavlem: „*Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval*“ (Gal 2,19-20).

Zkušenost kříže je zkušeností pravdy o našem životě. Pravda a kříž jsou místem našeho skutečného lidského a křesťanského růstu, neboť v nich se nachází Ježíš, pravý Bůh a pravý člověk.

Otázka pravdy především souvisí s křížem. Křesťan, který hlásá Boží pravdu, nevyhnutelně vystupuje na kříž. Všichni křesťané jsou trvale na kříži, aby skrze jejich svědectví zazářila pravda. Na svém těle mimořádným způsobem neseme utrpení Ježíšovy smrti, aby se na našem těle projevil také Ježíšův život.

Souvislost mezi pravdou a křížem je základní myšlenkou Benedikta XVI. V encyklice *Spe salvi* to často připomíná: „*Křesťanská víra má v lidských dějinách zásluhu na tom, že v člověku novým způsobem a v nové hloubce probudila schopnost trpět, což pro jeho lidství mělo rozhodující význam. Křesťanská víra nám ukázala, že pravda, spravedlnost a láska nejsou jen pouhými ideály, ale velmi pádnými skutečnostmi. Víra nám ukázala, že Bůh, zosobněná pravda a láska, chtěl trpět za nás a spolu s námi. Bernard z Clairvaux vytvořil jeden znamenitý slovní obrat: Bůh nemůže trpět, ale může soucítit. Člověk má pro Boha takovou cenu, že se on sám stal člověkem, aby mohl spolu s člověkem soucítit, spolu-trpět způsobem velmi reálným, totiž v těle a krvi, jak nám to podává pašijový příběh o Ježíšově umučení*“ (Spe salvi, č. 39).

Papež dodává: „*Řekněme to ještě jednou: schopnost trpět kvůli pravdě je měřítkem humanity*“ (Spe salvi, č. 39). Křesťanské kněžství je záštitou této zachráněné humanity. Každý kněz je skrze svůj život a bytí světlem, které přináší naději. Tento plamen však také odhaluje ošklivost hříchu, prozrazuje prázdnotu tohoto světa. Drazí kněží, o každém z vás se dá říci to, co se říká i o kříži Kristovu: pro jedny je to pohoršení, pro druhé bláznovství! „*Kříž má proto hlubší a tajemnější význam, než by se mohlo na první pohled zdát. Nepochybně je nástrojem mučení, utrpení a porážky, ale zároveň je výrazem naprosté proměny, konečné odplaty za tato zla, a proto je nejvýmluvnějším symbolem naděje, jaký svět kdy viděl. Mluví ke všem, kteří trpí k utiskovaným, nemocným, chudým, lidem na okraji společnosti, obětím násilí a nabízí jim naději, že Bůh může proměnit jejich utrpení v radost, jejich opuštěnost ve společenství, jejich smrt v život. Nabízí našemu padlému světu bezmeznou naději. Proto svět potřebuje kříž. Kříž není jen soukromým symbolem zbožnosti, není rozlišovacím znamením příslušnosti k nějaké skupině uvnitř společnosti a jeho nejhlubší význam nemá nic společného s násilným vnucováním nějakého kréda či filosofie. Vypovídá o naději, o lásce, o vítězství nenásilí nad útlakem, o Bohu, který povyšuje ponížené, dává sílu slabým, překonává rozdělení a přemáhá nenávist láskou. Svět bez kříže by byl světem bez naděje, kde by mučení a*

brutalita neměly hranice, slabý by byl vykořisťován a chamtivost by měla poslední slovo. Nelidskost člověka vůči člověku by se projevovala ještě hrůznějšími způsoby a zhoubný kruh násilí by neměl konce. Pouze kříž mu činí přítrž. Žádná pozemská moc nás nemůže zachránit před důsledky našeho hříchu a žádná pozemská moc nemůže přemoci zdroj nespravedlnosti, avšak spásonosný zásah našeho milosrdného Boha proměnil skutečnost hříchu a smrti na jejich opak,“ řekl Benedikt XVI. v kázání proneseném v Nikósii v roce 2010.7

Neustále si uvědomujme svou vlastní nehodnost, ale zároveň se vždy snažme být méně nehodnými svého vznešeného povolání, abychom svými pochybeními a pády neoslabili věrohodnost svého svědectví. Když hlásáme Kristův kříž, snažme se vždy napodobovat nezištnou lásku toho, který se obětoval za nás na oltáři kříže; toho, který je zároveň knězem i obětí; toho, v jehož osobě hovoříme a jednáme, když vykonáváme svěřenou službu“ Robert kard. Sarah Den už se nachýlil

+++

DLANĚ MILOSTI

NOC ZE SRDCE
VYZVEDÁVÁ TEPLO
DLANĚ JAK ZADRŽET BY CHTĚLY
CHVĚNÍ DÝMU
A TRATOLIŠTĚ KRVE
NEBOŤ ŽIVOT JE DAR BOŽÍ
BYŤ I MŮŽE ZPRAŠIVĚT...
TO JEN MILOST
VÁBIVĚ ŘÍKÁ TI:
VEZMI SI MNE NA ZNAMENÍ
ŽE TI NENÍ DOVOLENO MLUVIT
S NIKÝM KROMĚ MALOMOCNÝCH
JAKO JSI TY...
KAREL KŘEDELKA

+++

SUPERTAJNÁ INFORMACE PRO KAŽDÉHO

Jakým způsobem milost povznáší duši k vyššímu řádu? Jak probíhá proces zušlechťování nesmrtelné lidské duše milostí, že se duše mění z podstatné formy přirozenosti lidského tvora ve formu nového stvoření? Bůh našeho Pána Ježíše

Krista ať nám udělí ducha moudrosti, abychom ho poznali a pochopili, jak úžasný je lesk bohatství jeho dědictví, které uděluje svatým (Ef 1, 17). Podle sv. Pavla jediné vyšší osvícení může člověku objasnit poklady Boží milosti. Milost prozařuje duši a tím ji činí schopnou vyššího, těsnějšího spojení se svrchovaným Dobrem, a toto Dobro sděluje duši základ svého důvěrného života poznání a lásky, a to tím způsobem, že člověku přísluší. Daný základ je vznešeným a pravdivým obrazem Boha, takže povznáší duši, stvořenou k Boží podobě, do své bezprostřední blízkosti, a tedy ji činí božskou a žijící životem, jakým sama v sobě od věků důvěrně žije Nejsvětější Trojice. Tento základ je současně životním principem všeho živého stvoření, obnovitelem upadlého stvoření a jeho Posvětitel, v jehož síle může Boží dítě jako nové Boží stvoření dorůst v důvěrného Božího přítele a spolupracovníka.

Bůh nám uděluje nesmírně cenný dar tím, že nás povznáší k účasti na své božské přirozenosti. Samotný lidský rozum zůstává stát před tím, v čem spočívá toto naše zušlechtění. Přímou o tom vypovídá jediné Zjevení. Podle následných šlechetných projevů pak může lidský rozum jen potvrzovat vznik nového tvora, nekonečně ušlechtilějšího, než je pouhý člověk. Nové dětství, jehož se dostává všem znovuzrozeným z Ducha sv., má základ v nové přirozenosti, v níž je tělo utvářeno tím, co z nesmrtelné lidské duše navěky učinila posvěcující milost. Milost se ve křtu svatém náraz otiskuje do duše, přičemž tuto podstatnou formu těla navěky přetvoří, aby se pak božsky přetvořená duše postupně vtiskovala do příslušného těla, a tak jej očišťovala a oslavovala. Pouze pohlížení na Boha ve věčné kontemplaci objasní neurčité pojmy lidského rozumu, které si vytvořil o nadpřirozeném daru ve zjevení.

Rozumáři by nejraději omezili zjevené pravdy na obor lidského rozumu. Lidský rozum je jim měřítkem veškeré pravdy, včetně pravdy nadpřirozené. Modernisté, kteří si zakládají na své modernosti, odmítají autoritu nadpřirozeného rozumu a Zjevení, a snaží se vše vysvětlit autoritou přirozeného rozumu. Tvrdí, že nejsou žádné pravdy nepoznatelné, nýbrž jen pravdy přirozeným lidským rozumem poznáné a nepoznané. Proti oběma těmto výstřednostem činí Boží přítel rozdíl mezi pravdami přirozenými a nadpřirozenými pravdami, které jsou a zůstanou pro lidský rozum tajemstvími. Tato tajemství nemohou být poznána jinak, než zjevením. Tato tajemství patří do vnitřního Božího života, do života vyššího řádu. Boží dobrota však pozvedla člověka k tomu, aby směřoval do tohoto vnitřního života Božího jako k svému cíli. Boží dobrota mu k tomu udělila také prostředky. Posvěcující milost je vlastnost, která působí přerod a znovuzrození v lidské duši. Toto zušlechtňující přeformování lidské duše jako podstatné formy lidského těla povznáší člověka do stavu Božího dítěte a uděluje tomuto novému stvoření účast na vyšší přirozenosti Boží. Tím se ovšem překonávají všechny výmysly lidských rozumářů a modernistů. Výstup, po kterém pokračuje duše, aby se jí otevřely ony supertajné oblasti poznání a lásky, je poněmáhly. Povznáší se k nim jen duše

velkomyslná, která se denně přináší za obět'.

Lidský duch je přirozeně schopen spojit se s věcmi, a to jednak tak, že je přijímá k sobě přemýšlením jako pravdivé, jednak tak, že se k nim povznáší vůli jako k dobru a láskou se s nimi sjednocuje. Celá hlubina jeho bytí závisí na Bohu jako na první příčině. Proto se lidský duch ze všech sil upíná k Bohu. Poznání Boha a dobrovolné uznání Boha jako první příčiny a svého pravého cíle a skutečného dobra, k němuž je určen, vzbuzuje v lidském duchu přirozenou touhu a snahu po něm. Tak ho sama přirozenost nasměrování k milování Boha, ale sama by ho tam přirozenými silami nebyla schopna přivést. Při svém přirozeném nasměrování k Bohu zůstává ve své bídě nekonečně vzdálen od Boha, jehož podstatou je bytí a poznání. Přirozenost lidského tvora sice vede k Bohu, ale sama by ho tam nedovedla. Pouze mu ukazuje směr.

Proto lidský rozum může chápat pojem nadpřirozena, o němž svědčí zjevení a víra, pouze tak, jak je to úměrné přirozenosti, které od Stvořitele přijal jako základ všeho lidského jednání, omezeného na přirozený řád.

Přirozené je pro tvora vše, co vyžaduje jeho bytost, aby nevybočila ze svého druhu, a dále vše, co vyplývá z její podstatné výbavy a skladby. O vyšším poznání a svrchované Boží Lásce, z níž se těží Nejsvětější Trojice, by člověk neměl ani potuchy.

Všechno, co přesahuje meze lidského druhu, je darem Boží Lásky a Božího Milosrdenství. Tento nadlidský život Nejsvětější Trojice docela převyšuje přirozené požadavky, na něž má lidská přirozenost nárok. Z toho si lidský duch může utvořit částečný a záporný pojem ohledně nadpřirozena. Boží dar, jímž Stvořitel pozvedá tvora ke své dokonalosti, přesahuje všechno přirozené a přistupuje k lidské přirozenosti jako zvláštní zdokonalení. Zázrak Boží Lásky způsobuje, že život přirozený Bohu se stává novou přirozeností tvora. Po svobodném odklonu tvora od Stvořitele se lidská přirozenost stala karikaturou a torzem lidské přirozenosti. Z Boží milosti se však torzovitá přirozenost člověka obnovuje ve své plnosti a dokonalosti, ALE navíc se do ní vštěpuje zárodek nadlidské přirozenosti Boží. Nově naštěpovaná přirozenost je základem všeho jednání vyššího řádu. Tím se v omilostněném tvorů ustavuje nový základ, zdroj, pohon a ústrojí Božího života. Boží milost je účast na přirozenosti Boží a je tou přirozeností v duši, z níž pocházejí nové schopnosti a nové síly, tři božské ctnosti, totiž víra, láska a naděje, a nadpřirozené mravní ctnosti. Každá z nich je účastí na Božství. Proto celé nové ústrojí je božské. Proto vše, co vychází z činnosti daného ústrojí, tedy i lidské jednání se zbožšťuje, když se člověk nachází v posvěcující milosti. Mezi přirozeností a nadpřirozeností je podivuhodná podobnost. Bůh dává člověku nový duchovní život nejen v mravním smyslu, podle něhož ten, kdo vede druhého či zdokonaluje jeho rozumový život, je také příčinou jeho nového života. Bůh poskytuje dokonalejší život ve vlastním smyslu. Bůh buduje na přirozeném podkladě novou nadpřirozenou přirozenost. Z této nové, nadpřirozené přirozenosti podobně jako

dříve z přirozené přirozenosti vyplývá život, síly, snažení a schopnosti k cíli. Úkony, které člověk koná, zůstávají svobodnými a pocházejí od něho, takže jsou opravdu lidskými, protože celé, nadpřirozené ústrojí je prodloužením přirozených schopností, které k povznášejí k vyššímu řádu, k ušlechtlejšímu uspořádání. Takže vše, co člověk koná jako člověk, pochází od přirozenosti a přirozených schopností, povznesených k nadpřirozenému řádu a uspořádaných v duchu nadpřirozeného řádu.

Nacházíme se tedy ve zvláštní oblasti působnosti dobrého Boha. Spočíváme v jeho objetí. Tak jsme povznášeni k překročení mezi lidského rodu. V lidském smyslu je každý omilostněný člověk zbožštěn. Nadpřirozený řád není člověku cizí oblastí, v níž by byl cizincem, ale naopak z Boží milosti se mu dostalo občanství v tomto kraji. Boží láska učinila vnitřní životní prostředí člověka znovunalezeným rájem blaženosti, pokoje a radosti, aby v tomto stavu člověka znovu zavládl Bůh. Boží láska uvedla člověka na práh rajského prostředí v jeho okolí, kde také místně roste a šíří se Boží vláda. T.Bahounek OP

+++

LETNICE

MOTÝLÍ RÁNO V PERLETI
PLAMÍNKY DELU
DOHASÍNÁJÍ NA VLHKÝCH MÍSTECH
KAM DOPLAZIL SE DOLEZL
ÚHOR ŠEDESÁTI JITER RABÍNSKÝCH
TO JEST JEDNOHO
LÁNU RABÍNSKÉHO —
TOLIK PŮDY
KTERÁ JAK LÉNO VEŠLA BY SE DO KŮŽE
ZAŽIVA SEDŘENÉ Z ŽIDA...
ŽÍZEŇ ZEMĚ I ŽÍZEŇ LÁSKY
JEN ŽÍZNÍ VODY ZKONEJŠÍŠ
A TEPRVE PO ZMATENÍ JAZYKŮ
LÁSKA POROZUMÍ TOMU
CO V MILENCÍCH JIŽ NAŠLO SVOJI NEPAMĚŤ...
PERLEŤOVEC, MENŠÍ BRÁTR OHNĚ...
KAREL KŘEDELKA

+++

PROLOG OTOKARA BŘEZINY k „Otčenáši” Františka Bílka.

Chci, aby byla pojata má slova jen jako mocné mlčení před modlitbou a jako soustředění duševních před modlitbou. Aby byla bolestným sešeřením, v němž hasne žhavost pozemských světél a v němž rozzařují se skryté lustry duševního zenitu, jako při plném zatmění slunce, vedle krvavě prýstící rány protuberancí,

hoří na nebi prohloubeném v propast, svatý pohyb bílých hvězd, v majestátních perspektivách kosmu.

Chci, abyste sestoupili až v místa, kde vaše duše potkává se s dušemi nesčíslných bratří v jediné bolesti, jako hořké kořeny, které se prostupují v temnotách, stisklé k sobě kamennou, vnitřním ohněm se svírající pěstí země.

Jakub Deml: Nové rozlohy života vynořují se na pobřežích. V nekonečno šíří se zářící perspektivy analogií. Smysly rozpukávají jeden za druhým jako poupata v květ poznání, otevřený slunci. Věci zdají se zde zrcadly symbolů, odrážejícími do viditelného tajemný pohyb událostí neviditelných. Každý kámen a každý strom našich cest, každý pták, každý oblak a každá hvězda letící v modru nad nimi, stává se zde pojednou ukazovatelem cesty, vedoucí tisíciletími. A stkvoucí a bolestná vidění, která v těchto místech navštěvují pokorné duše milujících, jsou jako obrazy jednotlivých fází závratného díla milosti, rozvíjejícího se na zemi a v kosmu. Nesmírná touha po domově zachvacuje zde duše, ona věčná touha lidstva, tisíckrát zklamaná

a znovu každým jarem jako rozvodněné řeky zpívající, touha, která klade v budoucnost všechno, čeho přítomnost nemůže dát, která z každé roztržité hvězdy nechává vzlétnouti jako z rozbitého úlu zlatý roj létavic, konejšivý úsměv illusivních hvězd a která učinila z naděje proud, ženoucí do květu všechny pupence života.

Z těchto míst vejděte do hořkých, tichých, zamyšlených zahrad přítomného díla. Tajemství modlitby rozzáří se vám v novém světle. Poznáte, že v sobě odráží celé dějiny lidské duše na zemi, od prvního výkřiku zdrcení a

bolestného zhořknutí pozemských věcí až k oddanému přijetí života a radosti a až k posledním extatickým výším spočinutí v Náručí — před novou vítěznější a mlčenlivější cestou. Celý jasný oblouk duchového letu, vzpjatý nad tisíciletími, rozkrouží se před vámi. Na každém jeho místě chvěje se do věků zář duší plačících i jako hrdličky zpívajících. Květem oslňující duhy zdvihá se, nepohnutý v pohybu oblaků, které procházejí jeho sférou. — Všechny tyto stavy naleznete zde odrazeny a zachyceny rukou stejně bolestnou jako soucitnou a milující. Uvidíte zde gesta věčného, němého smutku, přijatého pokorně jako úder smrtelné rány bez jediného hlesnutí; mystické oči zmnohonásobené jako hvězdy celého kosmu bolesti; ale také stříbrná svítání a žhavé srpnové dny duchovních žní, kdy srdce, rozpálené jako slunce, touží celý vesmír naplniti září. Obětí nejvyšší lásky je zde symbolisováno ve vidění tak hlubokém a smělém, že snad jediné výtvarné umění je s to, aby je vyjádřilo ještě, neboť slovo na těchto místech nenalezlo by nikdy odvahy promluvit. — A dostoupili-li jste až sem, symbolický růst těchto linií, les zmítaný vichřicí bolesti, v pokoře lánaný, z kořenů vyvrácený, zapálí se před vámi blesky vašich hlubin a zahoří čistě, jediným, velkým, svátým nepohnutým plamenem, smiřující oběť, věčný oheň, po věky udržovaný milujícími.

A když se navrátíte k práci země, v řady dělníků jejích, k výhním svého díla, k nástrojům, které vypadly z vašich rukou v zamyšlení, ke své setbě, ke kamenitým polím dědictví svého, vstanete jako procitlí po snu posilujícím; na tvářích všech bratří, které potkáte, uvidíte odlesk tajemné tváře, hrůzu a slávu věčného záření a budete je milovati. Rány všech srdcí budou vám jako lože růží, v nichž dřímá a z nichž povstane duchový člověk. A budete trpěti novou, úrodnou bolestí

Březina: „Mystik je vědoucí, ale mlčící, je to člověk mluvící se zavřenými ústy“ a tak se zdá, že říká jen hlásku m, m, m. Není to prostá hláska, je to souhláska, je to dvojí, má to vztah k vůkolnímu světu, k Bohu, k „tomu druhému“, je v tom už přikázání lásky. (Jakub Deml Mé svědectví o Otokaru Březinovi, 1931 Rudolf Skeřik)

+++

HLEDÁNÍ DŮSTOJNOSTI ŽENY

Někteří lidé ukazují, že nepochopili, proč **vysoká důstojnost ženy nespočívá** v tom, že prostě dělá to, co muž. Chtějí pomužšťovat ženy. Církev potřebuje ženy v tom, v čem jsou jedinečně ženské. Mimo jiné mají střežit tajemství tělesného i duchovního mateřství. Papež František 1. ledna 2018 v kázání prohlásil: „*Dar Matky, dar každé matky a každé ženy je velice cenný pro církev, která je matkou a ženou. Zatímco muž často abstrahuje, tvrdí a předepisuje ideje, žena matka dovede uchovávat, spojovat srdcem a oživovat. Víra se totiž neomezuje jenom na ideu či nauku. Všichni potřebujeme srdce matky, která umí uchovávat Boží něhu a vnímat tep lidství.*“ Nejvíce otrásajícím příznakem je určitě způsob, jak si muži a ženy, kteří se pokládají za katolíky, vybírají mezi jednotlivými pravdami v krédu. Joseph Ratzinger to v Mnichově v roce 1970 vyjádřil těmito slovy: „*Co bylo dříve nemyslitelné, se stalo běžným: lidé, kteří již dávno opustili krédo Církve, se považují za vpravdě progresivní křesťany. Podle nich existuje jediné měřítko, na němž záleží a jež jim umožňuje soudit Církev, totiž měřítko funkčnosti, jimiž se řídí její činnost.*“ Mnoho křesťanů v Církvi ztratilo pojem objektivitu Boha. Mnohý vychází ze své subjektivní zkušenosti a vytváří si náboženství podle sebe. To je velké neštěstí! Mnohý si chce vybudovat Církev podle svých měřítek a představ. Takovýto podnik ale nikoho nezajímá. Lidé mohou vytvořit leda *jakoby-církev*, která bude politickou stranou, klubem nebo myšlenkovou školou. Lidských zařízení tohoto druhu máme už teď dost. Jediný důvod, proč je Církev zajímavá, je skutečnost, že je Církví Ježíše Krista. V ní se nám on dává, v ní nás překvapuje.

Kardinál Ratzinger napsal v knize *O víře dnes*: „*Je nutné vytvořit opět pravé obecné prostředí, znovu nalézt smysl Církve jako Církve Pána, jako prostoru reálné přítomnosti Boží ve světě. To je ono tajemství, o kterém mluví II. Vaticanum, když je popisuje strašlivě zavazujícími, a přece celé katolické tradici odpovídajícími slovy -,církev, jež je Kristovo království již dnes tajemně přítomné (Lumen gentium, čl. 3).*“

Ztráta tohoto pohledu víry na Církev plodí všechny příznaky zesvětštění. Kněze sužuje aktivismus, opravdová charita se mění v humanistickou solidaritu, bohoslužba se odposvátňuje, teologie se přeměňuje v politiku, sama idea jeho kněžství je v krizi. Zesvětštění je strašlivý jev. Jak by se dala vymezit? Lze říci, že spočívá v dobrovolném zaslepení. Mnozí křesťané se již odmítají nechat osvěcovat světlem víry. Rozhodují se před tímto světlem skrývat jednu část reality po druhé. Rozhodují se žít v temnotě. Toto jejich zlo, které sužuje Církev. Chtějí se obejít bez světla víry v praxi a dokonce i v teorii. Studují teologii, a přitom z Boha dělají pouhou rozumnou domněnku. Čtou Písmo jako světskou knihu, nikoli jako Slovo inspirované Bohem. Bohoslužbu pořádají jako divadlo, nikoli jako tajemné obnovení oběti kříže. Směřují k tomu, aby kněží a zasvěcené osoby žili naprosto světsky. Brzy budou i sami křesťané žít, „*jako by Bůh neexistoval*“. (R.Sarah, Den se již nachýlil)

BOŽÍ MUKA NA VRANOVĚ II

Pavlině

JE ZDE NĚCO

CO TRVÁ

TO VĚTRÁNÍ KAMENE

KTERÝ TLAMOU VĚČNOSTI

ŽERE ČAS

PŘED KOSTELEM

POLEDNE

PÁLÍ

VĚCHET

A JAK VČELY

JÍM VYKUŘUJE ANDĚLY

ROJEM OBKRUŽUJÍCÍ

SVOJI KRÁLOVNU

U ČESNA CHRÁMOVÝCH VRAT

DÍVKY MLČÍ SVÉ FIAT:

ANO, ALE PROČ

ZROVNA JÁ

MÁM ZE SVÝCH VLASŮ

PLÉST TENÁTA NA NETOPÝRY

JEN PROTO, ABY JE

POTOM UKŘÍŽOVAVALI NA DVEŘÍCH OD

MÁRNICE?

JEŠTĚ JSEM

OD SEBE NEODSTOUPILA

A TY JIŽ ŽADÁŠ

ABYCH SI ŠLA VSTRČIT

I KDYBYCH SE NEPOTKALA

COŽ Z BLUDNÉHO KOŘENE

NEROSTE I BLUDNÝ STROM?

NEVÍM, CO ŽADÁŠ

A TÍM MÉNĚ TUŠÍM

CO NABÍZÍŠ

ALE DÁVNO

JIŽ OD POSLEDNÍ SLEPOTY

K PRVNÍMU VIDĚNÍ

TOUŽÍM ZE SVÝCH VLASŮ

SPLÉTAT

KLÍCKU

NA VČELÍ MATKU

NEBOŤ NADCHÁZEJÍ DNY

MEDONOSNÉ

KAREL KŘEPELKA

(Srpen 1995)

+++

APOKALYPSA PLNÁ NADĚJE A RADOSTI*8

Před lety se na veřejnosti objevily filmy švédského režiséra Ingmara Bergmana "Sedmá pečeť", "Fanny a Alexander", "Mlčení" aj. Jejich společným rysem bylo Bergmanovo vášnivé obvinění křesťanského Boha, že prý mu otrávil a pokazil jeho mládí. od dětství ho přezbožní rodiče pořád napomínali: "Buď hodný, protože oči Páně tě vidí vždy a všude." A tento pronikavý pohled Boha, jak mu ho představoval jeho otec, protestantský kazatel, ve dne v noci pronásledoval a dohnal ho skoro k šílenství. A ve škole mu pastor hrozil: "Když děláš to nebo ono, urážíš tím Boha a On tě potrestá!" Proto Bergman prošel životem ve strachu, se skrupulózním svědomím a s pocitem stále provinilosti. Křesťanský Bůh mu prý ukradl pocit vlastní hodnoty, takže už on nebyl schopen navázat lidský vztah a přátelství. "Protože jsi pro mě byl věčně protivným mravokárcem, stal jsem se já protivný pro ostatní." Tak zní jedna z

Bergmanových výčitek Bohu jeho dětství. Shrnutí jeho díla: Křesťanský Bůh způsobuje úzkost, je to slídil, mstitel, protivný a neúprosný bůh pořádku; nakonec způsobil člověku psychickou poruchu. Bergman však prý psychoanalýzou setřásl tohoto boha, stal se ateistou a tak se zase uzdravil.

Sledoval jsem Bergmanova díla s velkým zaujetím, protože ve mně vzbudila kus mých vzpomínek na mládí. Skoro bych byl mohl sám podobně vyjádřit své náboženské zkušenosti. Také mé první setkání s Bohem, sice nikoli v domě rodičů, nýbrž v širší Církvi, bylo poznamenáno strachem, špatným svědomím a pocity viny. A také strach ze svatého přijímání! Strach, špatné svědomí, pocity viny - to bývaly moje první styky s Bohem. Dnes už vím, že tento bůh mé minulosti nemá zhola nic společného s Otcem našeho Pána Ježíše. Tento zneklidňující bůh byl výsledkem lidské úzkosti, výtvozem fantazie ušlápnutých lidí. Takoví lidé přenášeli vlastní strach a vtírající se podezíravost a obludné výtvary archaické fantazie na Boha, až převrátili jeho pojetí.

Otec nebeský je zhola jiný: žádný výplod prastarých úzkostí. Bůh nám přeje život a chce, abychom si také navzájem přáli život, protože Otec Ježíšův má radost z člověka. Má nás všechny šíleně rád. Tuto jedinou a jedinečnou pravdu, že Bůh má radost z člověka, bychom měli společně domýšlet. Otec Ježíš Pána Ježíše chce, abychom se smáli a radovali se ze života, a mohli kráčet životem jako svobodní lidé a Boží děti, které On zve na svou hostinu. ALE POZOR! Když nás pozval na hostinu, musíme přijít ustrojeni.

Proč my lidé tak často špatně rozumíme našemu krásnému Bohu? Z mnoha důvodů: Jeden z nich je tento: Bůh se nevnučuje, drží se v pozadí. Je diskrétní - a dnes dokonce velmi diskrétní, takže si mnozí myslí: není vůbec žádný Bůh, protože živý Bůh by se jistě nemohl držet tak stranou a v pozadí tváří v tvář zmatku ve světě a v dějinách.

Proč je Bůh tolik ohleduplný? Na tuto otázku je jediná odpověď, a ta je psána v 1.Jan.listě: "Bůh je láska". Pravá láska je o, bere ohled na svobodu druhého, nechává druhého přebývat v jeho jinakosti. A protože ohleduplná je nekonečná láska, tedy je také nekonečně ohleduplný.

Když shledáváme někoho sympatickým, obvykle k němu nevpadneme rovnou do domu, nýbrž mu napřed zkoušíme drobnými znameními dát najevo, že o něho stojíme. Taková znamení jsou třeba úsměv, zamrknání, pozdrav na pohlednici, kytice květů. Mohou to být jen diskrétní znamení, která musejí uznávat svobodu druhého. Tato znamení jsou zároveň slovo i mlčení, výzva i čekání: TRPĚLIVÁ NETRPĚLIVOST.

Bůh vložil světlo do svých znamení. Když nás Bůh má rád, tak nám také dává znamení, aby se učinil srozumitelným a přijatelným. A protože Bůh je láska, mohou být jeho znamení nekonečně diskrétní, tozn. plně uznávající naši svobodu. Bůh nám dává rozmanitá znamení, aby se učinil srozumitelným, aniž by se vnucoval. Zmíním se jen o třech znameních. Nejnapadnější je krása přírody. To je první znamení, které nám Bůh dává: zázrak kosmu v nás i kolem

nás.

Druhé znamení, které nám Bůh dává, je naše srdce. Naše srdce je větší než svět, protože celý svět nemůže nikdy docela utišit hlad a žízeň našeho srdce. Duše básníka to říká, že *ve mně cosi - co nevím - ale vím, že je to ve mně.*

*Není to v žádném slovníku, nevyslovené slovo,
Otáčí se to kolem něčeho většího, než je země, s níž
se otáčím,*

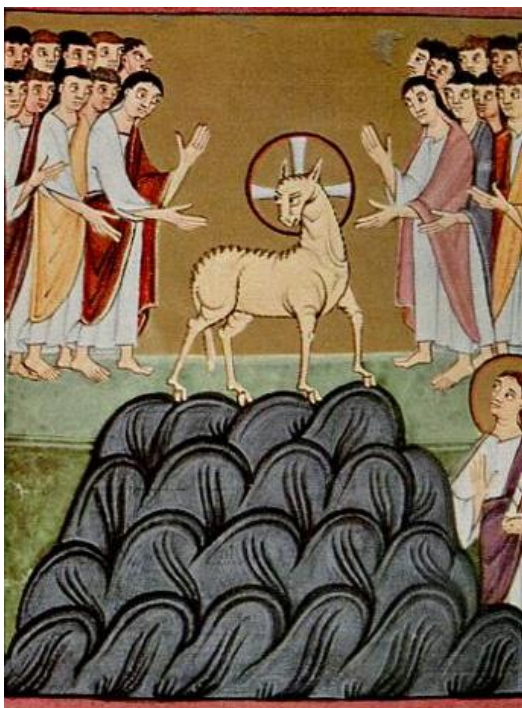
Všechna stvoření jsou tomu přítelem, jehož objetí mě probouzí.

Snad bych říci víc. Obrisy! Prosím za své bratry a sestry.

Vidíte, ó bratři a sestry?!

*Není to chaos ani smrti - je to tvar, jednota, určení -
je to věčný život - je to Blaženost.*

Třetí a hlavní znamení, které nám Bůh dává, je sám Pán Ježíš. On je znamením Boha, protože v Kristu a s Kristem nám Bůh dává nahlédnout do svého Nejsvětějšího Srdce, zatímco v zázračích stvoření můžeme vytušit jen Boží ruku.

Ale všechna tato znamení nejsou žádné důkazy, nýbrž právě jenom znamení. Mohou být tak nebo onak vykládána, mohou být také úplně přehlížena. Bůh je diskrétní, nevnučuje se, zohledňuje naši svobodu, protože chce naši lásku. A láska bez svobody není možná. Bůh ve své diskrétní lásce vložil dostatek světla do svých znamení, takže může být nalezen těmi, kdo ho hledají, a ponechal dostatečně temnoty ve svých znameních, aby se nevnucoval těm, kdo ho odmítají hledat. "Chválím Tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými, a zjevil jsi je malíčkým", říká Ježíš (Mt 11,25). Kéž patříme k těmto

malíčkým, kterým se zjevuje velká PRAVDA: Bůh má radost z člověka, protože ho stvořuje pro sebe.

Při Posledním soudu Onás nebude soudit nějaký strašlivý Bůh. Bude nás soudit láska. Ta je odměňována, kdežto co bylo spácháno bez lásky nebo vytrpěno s odporem k Ježíši a proti němu, to se samo trestá, a Beránek Boží tomu s účastí přihlíží.

Zjevení svatého Jana (Zj 14:1) to přibližuje: **A pohleděl jsem, a hle, Beránek stál na hoře Siónu a s ním sto čtyřiačtyřicet tisíc těch, kdo měli jeho jméno a jméno jeho Otce napsáno na čele.**

Radostný zjev Beránka s vyvolenými. V apokalyptickém líčení je sem vložena tato útěchuplná část jako protiklad proti předcházejícímu působení nestvůr, které představují pozemské moci Bohu nepřátelské. V podobných protikladech je složena celá kniha.

Proti šelmě s nevěřícími, kteří jsou poznamenáni jejím jménem, stojí pravý Beránek se svými věrnými; ti jsou poznamenáni Božím znakem. Jsou na hoře Siónu, který je obrazem bezpečnosti a zvláštní Boží ochrany.

Bamberská apokalypsa znázorňuje, jak svatý Jan s knihou vzhlíží jako tříčtvrteční postava k Beránku Božímu na vysoké hoře hrud (Sion). Zvíře je uctíváno nalevo a napravo skupinou bosých mužů, kteří představují zástupy vyvolených. Ukazuje Beránkův soud. Beránek stojí na vyvýšeném šedém místě a po obou stranách vedle něho stojí zástupy postav v bělostném rouchu, které ukazují na Beránka. Jenom ti, kterým se dostalo milosti, smí rozumět této chvále Beránkově a osvojit si ji. Je to chvála znějící opojně i mocně

jako řeč lásky. Sestra Veronika III.OP ten výjev znázorňuje jako Beránka ve svatozáří obklopeného radostně vyhrávajícím orchestrem oslavenců v úchvatné mandorle. To je povzbuzení pro nás, kdo kráčíme světem, protože už dnes můžeme mít účast na této Boží velebnosti, když následujeme Beránka láskou k Pravdě. Nikdo nemá větší lásku, než ten, kdo svůj život obětuje pro své milované. „*Askeze jako oběť (Yajna) je akt, jehož cílem je dobro bližního a který konáme bez naděje na jakoukoli odměnu časnou i duchovní*“ (Gándhí Dopisy do ášramu 102).

Jsem připraven všechno obětovat pro svou zemi; kromě dvou věcí: pravdy a nenásilí (satya a ahimsa). Neobětoval bych je za nic na světě, byť by to bylo cokoli. Protože pro mne je pravda Bůh. Protože ten., kdo začíná tím, že obětuje pravdu, končí tím, že zradí svou zemi, a dokonce opustí své vlastní rodiče a

bytosti jeho srdci nejdražší“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 146).

Zajisté se také říká, že „ze zla vzejde často něco dobrého. Je to však Bůh, nikoli člověk, kdo o tom má rozhodovat. Člověk má prostě vědět, že zlo pochází ze zla, stejně jako dobro se zase vysvětluje dobrem“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 187)

Věřím v pokoj. Ne však pokoj za každou cenu. Nechci takový pokoj, jaký nacházíme v kameni. Nechci takový pokoj, jaký máme v hrobě. Chci pokoj, jež skrývá hrud' člověka, který se vystavuje šípům celého světa, jehož ale ode všeho zlého chrání moc Všemohoucího“ (Gándhí Dopisy do ášramu 158).

Žebrať jsem právě ve vesnici ode dveří ke dveřím, když jsi přijel na svém zlatém voze. Připadalo mi to jako sen tvá pestrá nádhera, tvůj barevný šat. Uvažoval jsem, jaký velký král to asi může být.

Uvažoval jsem, že dnes navždy skončila noc, že už nebudu muset chodit ode dveří ke dveřím; že sotva jsem dnes vyšel ven, spatřil jsem kohosi na cestě že budeš z vozu rozhazovat na obě strany bohatství a já je budu sbírat, sbírat oběma rukama.

Viděl jsem, jak vůz dojel až ke mně a náhle za-stavil, jak ses na mne podíval, usmál se a sestoupil dolů. Když jsem spatřil tvůj vlídný úsměv, všechna má bolest se rozplynula; a tu jsi najednou natáhl ke mně ruku a řekl jsi: „Dej mi něco!“

Jaká jsou to slova z úst velekrále dej mi něco!

Na okamžik jsem zůstal stát se sklopenou hlavou. Čeho se ti může nedostávat, že žebráš u žebráků? Jistě je to jen žert, který si chceš ze mne ztropit. I vyňal jsem ze své mošny drobounké zrnko rýže.

Když jsem potom obrátil doma svou mošnu na-ruby hle, mezi almužnami se zalesklo drobounké zrnko zlata. Co jsem daroval králi žebráků, vrátilo se mi proměněno ve zlato. Tehdy jsem se hořce rozplakal proč jsem ti nedal beze zbytku všechno, co jsem měl?“ (Rabindranáth Thákur Tagore Praha 1973 50).

+++

MILOVANÁ

Ó KRÁSNÁ PANÍ, TISÍCKRÁT SE ZA DEN PROKLÍNÁM,
ŽE ZAS A ZAS CHCI MÉNĚ VÁHY PŘIKLÁDATI VÁM,
A DENNĚ TISÍCKRÁT VŠEM LIDEM TOLIK ZÁVIDÍM,
ŽE VAŠÍ KRÁSY VEDLE MNE SE DOSTÁVÁ I JIM.
VŽDYŤ, NEBYT VÁS, BYCH PRAVÉ KRÁSY VŮBEC NEPOZNAL:
VY JSTE TEN ČARODĚJ, JENŽ ZEMI KOUZLO NEBE DAL.
ZDAŽ MODRÁ OBLOHA BY PRO MNE KRÁSU MOHLA MÍT,
V MOU DUŠI KDYBY NEZAPAD TÉ VAŠÍ TVÁŘE SVIT?

VÁŠ ÚSMĚV SE ZPĚVEM ŽÍT BUDE JEŠTĚ NA STA LET,
MNĚ SVĚTLO DALA JSTE, JÍMŽ TEPER VNIK V MÉ SRDCE SVĚT.

RABÍNDRANÁTH THÁKUR přel. V.Lesný

+++

DESATERO A POVĚRA UMĚLÉ INTELIGENCE /4/ NESESMILNÍŠ. NEZCIZOLOŽÍŠ!

Toto přikázání podporuje život proti rozkladu a proti smrti

Manželská nevěra působí rozkladně nejen na vztah dvou lidí, ale jejími následky vždy nějak trpí také děti, případně i širší rodina. Biblická zpráva o stvoření (zejména Gn 1,27) hovoří o tom, že Bůh stvořil člověka jako muže a ženu. Z jejich lásky a soužití pak mohou vzniknout nové, svobodné lidské bytosti.

Kromě manželské nevěry se to týká také jakékoliv jiné „nevěry“, porušování slibů či smluv. Dnes je umělá inteligence běžně součástí internetových seznamek. Slouží k vyhledávání vhodných protějšků na základě osobního upřednostňování jednotlivých uživatelů. Jako každé techniky i zde je toho zneužíváno. Navíc ti, kdo dnes podvádějí, jsou zároveň podváděni algoritmy umělé inteligence za účelem zisku seznamky, jejíž podnikání je postaveno na zlomených srdcích, rozbitých manželstvích a zničených rodinách. Navíc se zde leckteré vdavekchtivé ženě může stát, že se provdá za robota.

Umělá inteligence prosazuje ve výrobě, ale i ve spotřebě a službách. Začíná to hříchem pornografie a - vlivem kybernetizace sexu - to pokračuje směrem k robotizaci výroby, ale i spotřeby a služeb a využití volného času. To vede ke kybersex0ismu. Intimní vztah s neživým strojem byl dřív nepředstavitelný, ale kybernetizovaný svět se to snaží změnit. Kyberfilie či parafilie jako závislost na nepřijatelných zdrojích sexuálního vzrušení je hříchem a mravní úchylkou.

Digitální prostředí způsobilo prudký vývoj v oblasti on-line sexuálního zneužívání dětí. Pachatelé mají platformu bez hranic, kde mohou kontaktovat a znásilňovat oběti i vytvářet, ukládat a sdílet doklady sexuálního zneužívání dětí.

Skutečné důvěrné mezilidské vztahy jsou dnes víc a více nahrazovány umělými vztahy v digitální sféře, kde se lidský vztah d'ábelsky znetvořuje v umělou náhražku. Tím se však nemění podstata samotného hříchu, který se pak děje svobodně a skutečně celou bytostí člověka. Překážky ale nejsou jen etické. Vědci se v průzkumu zaměřili také na obavy ze záporných dopadů využívaní robotů v sexuálních službách. Tomáš Bahounek OP

+++

PŘÍTOMNOST
NEVYLŽEŠ
-KDYŽ SESMILNÍŠ- "

ŠESTÉ PŘIKÁZÁNÍ DESATEREM BLÍZKOSTI

Karel Křepelka

+++

KDO POTĚŠÍ JEŽÍŠE UKŘIŽOVANÉHO

Pravý lotr na kříži? Ještě ten den byl s ním v ráji. A co ty, bratře, sestro? Spoléháš se na blahobyť za časů vysněné robotizace a digitalizace vesmíru, před kterými dnes kdekdo poklonkuje? Ani biorobotizace ti nedá to, co přináším v krajní opuštěnosti a za výsměchu širokých mas všem lidem, a to i těm, kdo mne přibíjejí na kříž a probíjejí kopím můj bok. Zachraňuji je před věčnou zkázou a přiděluji jim nekonečné zásluhy Mé krvavé smírné oběti. Dokážeš se Mi přiblížit a přinést Mi útěchu, Mně, ke kterému se nyní i náš společný nebeský Otec odmlčel?

Všechno, co uvádí apoštol o lásce ve vztahu k nadpřirozené hodnotě tvých skutků, platí o tvém potěšení toho, kdo je zrazený, bičováný, trním korunováný a poplivaný slinou davů a očerněný novinářskou černí a pranýřovaný digitálně. K tomu je potřeba mimořádné lásky, nejen činorodé, ale taky obětavé až k smrti. Bez lásky by všechna tvoje slova - jak pronesená, tak napsaná - zůstala jenom jako zvučící kov. Zbytečné by byly všechny tvoje vědomosti, ba i námaha při hledání stále nových prostředků k získávání těch, kdo Mi mohou být věrní i v této strašné hodině. Můžeš být kazatelem, řečníkem, novinářem, organizátorem a čímkoliv jiným. Dokud však nevzplane ve tvém srdci Moje láska, nedokážeš potěšit Mne ani nikoho jiného. Mne nejvíc potěší ten, kdo mluví a jedná v Mém jménu, v důvěrném spojení se Mnou, protože je rozničen stejným ohněm lásky ke mně otcovskému, a tedy i stejnou horlivostí pro spásu duší. Myslit jinak znamená bloudit.

Římané křižovali odsouzence pro jejich potupení nahé a není důkaz, že by Ježíš byl výjimkou. Ježíš byl nahý. Bederní rouška je výtvozem umělců, kteří to tak začali zobrazovat, aby skryli nahotu Ježíše a zachovali cudnost. Byl tu však ještě další důvod. Značnou nesnázi je, že kdyby byl Kristus na kříži zobrazen nahý, mělo by být vidět, že je obřezaný. To je pro mnohé křesťanské umělce těžko znázornitelné. /Richard Viladesau, *The Beauty of the Cross: The Passion of Christ in Theology and the Arts from the Catacombs to the Eve of the Renaissance*, Oxford Univ.Press, 2008, s.188/

Neztrácej čas. Každý úkon lásky ke Mně znamená spásu nějaké duše. Úkon lásky má pro tvou duši, která ho provádí, větší hodnotu, a tedy je více záslužný než jakékoli jiné dílo.

Necítíš snad potřebu zdolat jednou provždy těžkosti, které doléhají na tebe jako na ostatní lidi? Když se jedná o Mém slavném vítězství nad všemi těžkostmi, připomeň si sebe, který těžkostmi přímo oplýváš. Jako se hlásíš k hrdému označení „homo sapiens“, tak se v běžném životě ukazuje, že patříš do méně slavné kategorie jako člověk problémový a obtěžkaný, a nepochybně i

obtížný. Samozřejmě, že při tom můžeš klidně zůstat a chodit dál od ničeho k ničemu a ještě víc škodit sobě a kazit okolní svět. Beru ohled na Můj zastřený obraz v tobě. Proto se ti zdráhám cokoli vnucovat. Předpokládám však na dně tvé bytosti stopu touhy po tajemnu, nekonečnu, po sebezpřekonání. Jestli ale chceš zůstat při starém a jsi spokojen sám se sebou i s okolním světem, pak se už nezdržuj s dalším řádky. V opačném případě si udělej trochu víc času, než obvykle promarníš čtením všeho, co kdo opsal od jiných.

Náš věrný apoštol ti píše, že už sám nežije, ale žije pouze díky Mně . Tak stručně vyjadřuje náplň svého života. V síle tohoto poznání však koná větší dílo než mnozí jiní. Vítězí v nejrůznějším životním ohrožení. V námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízní, v častém odřikání, v zimě a bez oděvu nese moje jméno národům i mocným a mezi své rodáky. V síle svého spojení se Mnou vytrvává, aby ti pomohl ze slepé uličky.

Pavlova potěšitelná součinnost i spolutrpnost se Mnou na obnově uprostřed lidstva je nejlepším důkazem pravdivosti jeho vyznání, že jeho doporučující list je napsán ne inkoustem ani na kamenných deskách, nýbrž Mým Duchem na živých deskách lidských srdcí.

Uprostřed křížem obnoveného lidstva, uvedeného na práh nového rozvoje a posvěcení, vydáváš právě ty jediné nenahraditelné a korunní svědectví toho, že mě doopravdy nosíš v srdci. Tak představuješ živý doklad úspěšného nástupu Mého Nejsvětějšího Srdce na místo svého ochablého a postiženého srdce lidského. To je nesporně radostná zvěst o mém neochabujícím Srdci. Pulsuje uprostřed vyhasínajícího a ochládajícího vesmíru, prošípovaného tykadly digitálních vymožeností. Ve mém věčném otcovství činím rozhodnutí vládnout celému stvoření skrze tvé, lidské srdce. Naše panenská Máti jako první z lidí dokazuje, že se celý opravdu vejdu do tvého srdce, abych odtud řídil vesmír.

V životě milosti vládne jistý zákon. Je to zákon drtivé síly pro lenochy a změkčilce, zato však svrchovaně povznášející pro ty, kdo se vydají se Mnou v nejvyšším zájmu až na kraj propasti a neúnavně v tom vytrvají. Tihle Mne nejvíce těší. A ty, člověče, pokud spoléháš se jenom na své chabé síly, jenom namáhavě a v potu tváře křesáš pazourkem, abys vyloudil na přírodě trochu jisker, jimiž by sis matně posvítil a ohřál své zkrehlé tělo. Můžeš místo pazourku používat i uran či plutonium a vyrábět světlo a teplo pro všechny, ale jenom ve světě. Po smrti si beze Mne neposvítiš ani nezatopíš.

Nabízím ti však Slunce, jasnější než všechna slunce. Svítí a hřeje celé Moje tvorstvo v čele s tebou, člověče! Zatímco tvé okolí ochládá, vyhasíná a upadá v chaos, dávám si otcovsky i bratrsky tu práci, abych v jednom docela nepatrném místě světa uzpůsobil tvé, lidské srdce. Hodlám skrze ně svou nesmírnou mocí rozehrávat a ozařovat, zkrátka obnovovat kosmos. Na kříži, v mém kopím probodeném Srdci, proměňuji srdce ve tvé hrudi v živý termojaderný reaktor a zdroj nesmírné síly a světla. A ty, můj důvěrný utěšitel a nový zvláštní pokračovatel ve vrcholných službách, máš z Mého pověření svěřenou úžasnou

pravomoc. Nabízím ti ryzí spolutrptelství se Mnou na obnově lidstva, aby v něm namísto totalitního chaosu znovu zavládl kosmos a ještě byl zdokonalen.

Dennodenně ti zde opatřuji vybavení nesmírné energie. Jen je rozmístí do připravených míst, odkud toužím pravdivě osvěcovat a laskavě ohřívat celé své stvoření. Víím, že ty jako obnovený člověk, totiž Moje dítě, zrozené z vody a Mého Ducha, Mne uznáváš a přijímáš, a tak stále utěšuješ. Často však poněkud pokulháváš ve své propojenosti se Mnou. Opuštěný v zapomínaném svatostánku čekám na trochu tvé pozornosti a něžné lásky. Projev a předej svěřený náboj milosti jaksepatří ostatním kolem sebe, a uděláš Mi velkou radost.

Sleduji, jak leckde dochází ke zkratům a následným výbuchům lidské zaslepenosti a výbojům. Pozoruji, že i ty někdy raději oslňuješ zábleskem pravdy, místo jasného svícení. Vidím, že spíše spaluješ a ničíš místo pokojného zahřívání. Víím, že nemáš dost dobře uspořádaný přívody mé milosti ze svého srdce do okolí. A zavedené přívody často ani dost patřičně nevyužíváš. Kolik milosti přijímáš, tolik díla máš vykonat.

Chceš se naučit spolupracovat se Mnou na obnově a posvěcení světa? Zajímá tě, jak budovat potřebné přívody a rozvody vyššího náboje ze svého srdce, zušlechtěného Mou eucharistickou přítomností? Pohled' na Moje zraněné nesmrtelné Srdce a uvidíš.

Zde se ti otevírá zdroj milosti a inspirace. Tady ti nabízím poučení k správnému osvojení a používání tohoto tajemného náboje nesmírné účinnosti.

Dávám ti svůj náboj, ale ne jako měkkou podušku k sladkému snění. Moje milost je plamenem lásky. Má vzbudit řetězovou reakci lásky ve tvém srdci. Pohání však i tvé ruce, až se na kovadlině mužné vůle či v rukou ženské trpělivosti promění v dokonalý výkon. Očekávám, že to provedeš pod bdělým zrakem prozíravé panny s trpělivostí matky, podporující mužné dílo tak, aby se ani nepatrný kvítek stvoření vlivem průbojného dobyvatele zbytečně neporušil.

Tohle platí o tvém osobním a jednotlivém nadpřirozeném nadání. Když Mne, tolikrát zrazovaného a pomlouvaného, utěchyplně dokonale přijímáš do svého soukromí, tedy k tobě přichází sama vtělená plnost milosti.

Přijímáš Mne? Ach, jaká je to sladká útěcha do mého zapomenutého ústraní ve svatostánku!

Pak těšíš samotného Původce a Dárce každé milosti. Ani netušíš, nakolik Mě těšíš? Víš, nakolik se k Mému potěšení náležitě otevíráš? Z toho vyplývá s železnou logikou, že se tvé životní dílo musí stát dílem Mne samotného. Neboj se, neupadneš při tom v zapomenutí.

Nezapomeň však, že tu jde hlavně o moje dílo. Nejde tu jen o tvá zbožná přání. A přesto - neobejdu se bez tebe. Nejde mi jen o tvou úchvatnou inspiraci. Jde mi také o tvou usilovnou práci za dovršení mého díla.

Jde tu o moje dílo a žádné líbivé tretky ani levnou náhražku. Nabízím ti skvostné dílo nedozírné hodnoty, a žádné výtvary, jaké může vyprodukovat kdekdo ze světa, v němž už nežijí. Rozhoduji se přebývat právě v tobě.

Rozhoduji se v tobě žít a také v tobě žiji. Chci se právě v tobě uprostřed mnoha ostatních projevit navenek.

V tobě se rodím a v tobě se snažím dosáhnout dospělosti. Hodlám se uplatnit v jádru tvé bytosti. Nejsi žádný obyčejný člověk, třebaže vyzdobený lidskými právy a důstojností. Nejsi žádný omezenec, dovolávající svých nezcizitelných práv, ale většinou odmítající slyšet cokoli o svých povinnostech a bojíci se dotknout mého kříže třeba jen prstem jedné ruky. Kdepak, ty nejsi jen tak ledaskdo. Jsi také můj příbytek a moje oblíbené životní prostředí, moje ústraní, kam přicházím obnovit řád, aby z toho tvého vnitřního zmatku stal opravdový kosmos. Přicházím se v tobě zabydlet a najít u tebe můj domov.

Chápeš, jak Mě nejvíc potěšíš? Když Mne v sobě necháš žít, působit, jednat i trpět.

Nejsem žádný příživník. Ve Mně a z Mé svobodné vůle je stvořeno všechno, a přesto jsem opuštěný, pohrdaný a zapomínaný. Tolik potřebuji tvou spoluúčast. Tušíš vůbec, jak často potřebuji tvé potěšení? Kéž by ses u Mne stavil častěji než snad jen jednou do roka, a pak zase spěcháš dál! Jak strašně opuštěn se cítím i v tom nejkrásnějším svatostánku. Je to pravda, že v tvém dokonalém potěšení Mé očividně nepatrné maličkosti, ze které však pochází všechno stvoření, dobrovolně vstupuji do tvé duše bratrsky, ale také otcovsky.

Je to pravda, dosvědčená tvou každodenní zkušeností, že žiješ naplno v době častého potěšování Mne jako svého vrcholného Hosta. Dokonce je to tak intenzivní, že s tímto potěšováním začínáš a končíš každý den.

Jaký hrdina kosmického věku, plný vrcholného poslání a nejvyššího zaslíbení, Mi zde v tobě povstává!

Jak vysoko musí převýšit tvoje tvůrčí výkonnost, zdokonalená ode Mne milostí, tvořivou sílu dětí světa! Ty jenom namáhavě sbíráj paběrky a vedlejší účinky Mé milosti.

Jaká tajemná zář jasně proniká tvou tvář! Je to tvář mého vyvoleného důvěrníka poté, co mne dokonale přijmeš do své duše. Ani Mojžíšova tvář nezáří tolik, když přináší s hory smlouvu zákona na kamenných deskách.

Jak se musí proměnit tvář země a tvář celého okolního světa, když tu začneš - z přetékající plnosti svého vyšším milostivým nadáním obnovujícího se kosmu ve vlastním srdci - převádět daný náboj do okolí! Ovšem všechno začíná před Mým svatostánkem, kde Mně v Mé opuštěnosti oblažíš potěšením.

Není to pro tebe snadné. Víím, jak bleskově se dostavuje pohoršení a zmatek ve tvém okolí, kde působíš jako můj důvěrný přítel, prožívající se Mnou Moji oběť na kříži! Jaké pohoršení kříže proniká překvapené tváře dětí světa! Zmohly by se leda na udivené výroky: Pohled'te, jak se milují! Často se však zdráhají, protože podle sebe soudí tebe. Každý zjevně nevýnosný a neúčelný úkon, k jakým rozhodně patří tvoje procitňování Mých bolestí, tvoje přibíjení se k Mému kříži, připadá lidem světa jako úchylné sebetrýznění a nezdravé sebepoškozování. Ó, kéž bys dovedl padnout častěji před svatostánkem tváří na

zem a kochat se tím, že Mi nasloucháš.

Když se na tebe těším jako Mého nositele radosti pro Mne, hned ti ochotně svěřuji jako důvěrníkovi ke správě celý svět. Pamatuj, že tato správa začíná zevnitř, z mikrokosmu tvého srdce, a odtud míří do okolí, do celého vesmíru. Vládce světa a všichni jeho sluhové se cítí být Mou všeobecnou Církví s celosvětovým záběrem ohrožení ve své moci na světě. Proto Mé tajemné tělo, Církev vystrkují na periferii společnosti a nejraději by mne nějakým strojem času vymetli z celého světa. Jenže to způsobuje pravý opak.

Tak se při každé další vlně obnovy a posvěcení lidstva a světa stále víc a jasněji ukazuje, že nejde žádné nové učení. Jde o novou kvalitu toho, co do tebe jednou provždy vtiskují při tvém zrození z vody a Ducha. Jde o novou jakost životní zkušenosti se mnou, stále víc a více se zabydlujícím především v mikrokosmu tvého srdce pak i v makrokosmu kolem tebe.

A právě tak se to doopravdy děje. Děkuji za to Mému věčnému otcovství.
„*Vejdi do své komůrky a zavři za sebou dveře.*“ A tam v tichém usebrání konej pravidelnou inventuru. Jaká je tvoje bilance při tvé spolutrpnosti se Mnou zapomínaným, kvůli níž za tebou přicházím?

Jak se podílíš na ovládání mikrokosmu v jádru své bytosti?

Jak se účinně a nezištně podílíš na hlavním poslání naší vznešené archy, již se plavíš časoprostorem světa do věčného přístavu?

Srovnej, jak často Mne utěšuješ a kolik dokonalých a záslužných skutků konáš na sobě i pro jiné?

Souhlasí počet tvých posil ode Mne s počtem dobrých, krásných, pravdivých a láskyplných projevů útěchy, jež Mi důvěrně uděluješ právě jako můj důvěrník, tak často Mě přijímající do svého příbytku? Apoštol tomu rozumí, když píše, že ho má ve své moci Moje láska.

Každá větší tvoje útěcha pro Mne se ti ode Mne vrací podnícením řízené řetězové reakce lásky, aby se šířila z planoucí výhně Mého Nejsvětějšího Srdce ve tvé hrudi. Sálá zde plamen z ohnivého keře. Když Mne nenecháš příliš opuštěného na kříži, prožehnu tě a zušlechťím. Spálím v tobě všechno porušené, co v tobě ještě zbývá, abys ukul ve svém srdci pluh a zakalil jej k nové útěchyplné práci či oběti.

Uvažuj, kdopak by asi doplatil na to, kdybys nechal tento plamen řízené řetězové reakce lásky ve svém srdci bez užitku vyhasnout? Nezapomeň, proti komu by se asi ničivě obrátila ta nezvládnutá řetězová reakce lásky, kdybys ji po každém mém podnícení ve své bytosti nechal běžet naprázdno?

Když přišel čas, přijal jsem tvou lidskou přirozenost, žil jsem na Zemi, žiji však dál a budu žít navěky. Nehodlám však dělat ve světě další zázraky bez tebe – bez tvého útěchyplného přičinění, bez tvé útěchyplné oběti.

Zakládám si na tvé útěchyplné zapojenosti do mé zapomínané samoty a do Mé oběti kříže, aby se už mohla dostavit Moje vyšší vláda. Čekám právě na tvou útěchu, abychom mohli konečně obnovit tvář země. Očekávám právě tvoje

útěchyplné zapojení, abych mohl tvým prostřednictvím šířit novou zemi a nebe.

Už nemusíš prosit jako Eliáš, abych ti dal rosu shůry. Ani nemusíš vyhlížet mrak, který by skropil horu Karmel. Rosa milosti nepřetržitě stéká všude tam, kam tě zvou ke slavné hostině lásky, aby ses živil chlebem věčné touhy.

Tvou prací a tvou obětí, která se pravidelně posiluje z mého nevysychajícího zdroje milosti, se celý mikrokosmos tvého srdce proměňuje v božské prostředí. A na tom, jak ty vynášíš nové hodnoty z pokladu svého nitra do okolí, závisí další postup Mé vlády nad světem, abych jej povznášel na nejvyšší úroveň.

Zůstaň Mi přátelsky nakloněn a dopřej Mi častou tvou útěchyplnou společnost, a rád se přičiním, aby tvůj život byl Mým a tvoje práce Mou prací.

Jedině takový život a taková práce mohou být spolehlivou bilancí tvého duchovního růstu z milosti a místenkou na vznešenou archu, kterou se dostaneš časoprostorem vesmírného oceánu do věčného přístavu naší otčiny.

Tvá účast v nebeské pouti světem není jen nějaké trpné čekání jedince, který by se připravoval do naší vznešené otčiny za zavřenými dveřmi své kajuty. Je to především tvá radostná práce jako mého důvěrníka. Ať pochází z kteréhokoli konce světa, podíliš se na Mých celosvětových a vesmírných úkolech. TB

+++

SYN ČLOVĚKA

MNOHO SET LET PŘEŠLO ODE DNE,

KDY KRISTUS POLOŽIL NA OLTÁŘ SMRTI SVŮJ NESMRTELNÝ ŽIVOT

ZA DOVOLANÉ, ALE NEVVOLENÉ.

DNES OPĚT SESTOUPIL S VĚČNÉHO PŘÍBYTKU DO ÚDOLÍ SMRTELNÍKŮ.

A VIDĚL —

HROTY A OSTRÍ VŠECH HŘÍŠNÝCH NÁSTROJŮ,

JIMIŽ BYL ČLOVĚK JIŽ TEHDY ZRAŇOVÁN, ZABÍJEN,

ÚTOČNÝCH OŠTĚPŮ, ŠÍPŮ, ZÁKERŇNÝCH NOŽŮ A DÝK

I KRUTÝCH ZAHNUTÝCH ŠAVLÍ

V SYKOTU PÁRY A CHRLENÍ JISKER

BROUSÍ SE V OBROVSKÝCH TOVÁRNÁCH POD VLAJKOU

ČERNÉHO DÝMU.

CO VŠAK JE NEJ HORŠÍ —

ŽE BYLO VYNALEZENO NOVÉ POSELSTVÍ SMRTI;

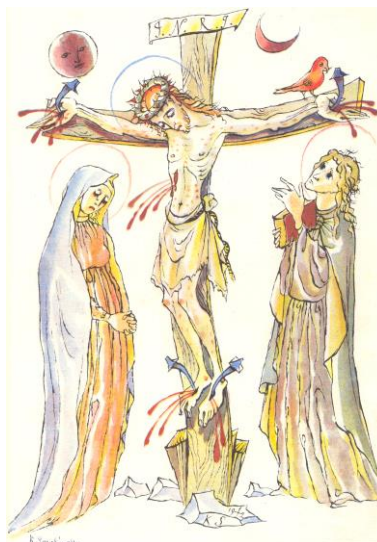
ZAZÁŘILO V RUKOU VRAHŮ

A OBĚTNÍCI JE PODEPISOVALI

ŠKRÁBENUTÍM OSTRÝCH DRÁPŮ.

TU KRISTUS PŘITISKL SVÉ RUCE K HRUDI —

POZNAL, ŽE NESKONČIL OKAMŽIK JEHO NEUSTÁLÉHO UMÍRÁNÍ,

ŽE NOVÉ KOPÍ, SESTROJENÉ V PŘÍBYTKU VĚDY,
PRONIKÁ V KAŽDÍČKÝ KLOUB JEHO TĚLA.
TI, KDOŽ HO ZABILI TEHDY,
VE STÍNU CHRÁMOVÉM,
ZNOVU SE ZRODILI V HOUFECH
A TEĎ OD OLTÁŘŮ KOSTELNÍCH
VOLÁNÍ HLASEM MODLITEB VRAŽEDNÉ ŽOLDNÉŘE:
„BITE! ZABITE!“
I ZVOLAL SYN ČLOVĚKA S BOLESTÍ:
„Ó BOŽE, Ó BOŽE ČLOVĚKA,
PROČ JSI MĚ OPUSTIL?“

RABÍNDRANÁTH THÁKUR přel. V.Lesný

+++

UKŘIŽOVÁNÍ

OKŘEHEK JEŠTĚ NA HLADINĚ
KŘEHCE JSME HLEDÁNÍ
KŘÍŽEM
KTERÝ JAK ŽÍZEŇ
POUŠTÍ USTAVIČNOU JDE PO PTANÍ
I KROKY V KRYPTĚ
ČI V MÁRNICI CHVÍLE POSLEDNÍ
ZNĚJÍ VÁŽNĚJI
KDYŽ VZKVEJE KÁMEN
TAK MOUDROST NAŠE
PŘÍSTŘEŠÍM JE OBLÁZKŮM
KAREL KŘEPELKA

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

JAK LASKYHODNÝ JE BŮH.

Pane, uvažuji o vybidnutí k lásce, jež jsi pronesl o sobě v knize Moudrosti: Pojd'te ke Mně všichni. kteří toužíte po Mně , a nasyt'te se Mým ovocem.

Máme Matku krásného milování a duch můj sladší je než med a mé dědictví než med a smetana. Víno i hudba obveselují srdce, ale výše nade vše láska k moudrosti.

Ó, dobrý Pane, tak láskyplně a něžně se nám podáváš, že je to s to všechna srdce strhnout a vzbudit v nich palčivou touhu po tvé lásce. Tak živě plynou slova lásky z tvých sladkých úst, že mnohé srdce ranila ve dnech jeho rozkvětu, takže v něm pak nadobro pohasla pozemská láska. Pane, po tom dychtí mé srdce, po tom touží má mysl, o tom bych tak rád slyšel něco z tvých vlastních

úst! Nuže, promluv, má jediná útěcho, jen jedno jediné slůvko k mé duši, k svému ubohému služebníku! Usnul jsem v tvém sladkém stínu, ač mé srdce bdí.

Věčná Moudrost: Nuže, slyš, dcero má, nakloň ke Mně ucho, vejdi mocně do sebe a zapomeň na vše, i na sebe. Já jsem sám v sobě nepochopitelné dobro, jež vždy bylo a je, a vždy týž, nevyslovitelný. Mohu se sice dát vnitřně pocítit mnohým srdcím, ale nikdo mne nevysloví ani neoznačí slovem. A přece, když sebe, nadpřirozené, nezměnitelné dobro, sdílím nějakému tvorů podle toho, jak je schopen, zahaluji v roušku svou sluneční září. A v sladkých slovech ti podávám duchovní poučení o sobě a o své sladké lásce: Představím se něžně před oči tvého srdce, a nyní mě duchovně zdob a oblékej v drahocenný šat a snaž se dle svých sil zvýšit můj lesk a dej mi vše, co může k obzvláštní lásce, k milování slasti, pohnout tvé srdce, Podívej, to je vše, co si může člověk myslet o mé podobě a kráse, jež je daleko líbeznější, že to nikdo nemůže vyslovit. Tak se dávám poznat. Ale slyš dále! Pocházím ze vznešeného rodu. Jsem milované Slovo Otcovského srdce, v němž, totiž v milostné prohlubni mého synovství, mají jeho oči ve svém otcovství - nesmírné zalíbení, v sladké, vyšlehující lásce Ducha svatého. Jsem blažený trůn i koruna spásy. Moje oči jsou tak jasné, má ústa tak líbezná, mé tváře tak čisté a růžové a celá postava tak krásná a souladná, že kdyby někdo až do soudného dne chtěl stát v rozžhavené peci, aby si zasloužil jediný pohled na mne - ani tehdy by nebyl hoden. Tak nádherný šat mne zdobí a ozdoben jsem tak bujnou rozmanitostí živých květů, růží červených, bělostných lilií, útlých fialek a jiných květin, že všechna májová kvítka, zelená tráva usměvavých lučin a krásná kvítka šumících hájů v přirovnání k mé kráse jsou jen hloží a bodlácím.

Já hraji v Božství radostnou hru, jež skýtá tolik slastí andělským sborům. že celých tisíc let je jim jak krátká hodinka.

Celé nebe sleduje v stálém a vždy novém úžasu a pozoruje mne. Jejich oči jsou ke Mně upřeny a srdce ke Mně napřímena. Duše i mysl jejich se bez ustání nachele ke Mně, šťasten, kdo smí bezpečně po Mém boku ruku v ruce se mnou konat sladkou hru lásky a radostný tanec. Jediné slůvko, jež tu vytryskne z mých sladkých úst, převyšuje veškerý zpěv andělů, zvuk všech harf i sladký úder strun. Slyš, jsem rozkošný k milování, líbezný k objetí a něžný k políbení pro čistou a milující duši, že by všechna srdce měla po Mně toužit. Jsem malý a ponížený a stále přítomen čistým duším. Jsem tajně při nich při stole, na loži, při jízdě i na cestě. Obracím se sem i tam, a ve Mně není nic nelibého, naopak, vše je uspořádáno dle všech tužeb srdce i duše. Podívej, já jsem úplné a čiré dobro. Komu se nyní pouze kapky ode mne dostane, tomu zhořkne veškerá radost tohoto světa a pozbude ceny veškeré jiné dobro a čest. Tito miláčkové budou obklopeni mou láskou a vplynou v jedno Jediné bez smyslné lásky a bez mluvených slov. Budou osvobozeni a vplují v dobro, odkud vypluli. Má láska dovede i začínající srdce zbavit tíhy jejich hříchů a dáti jim srdce svobodné, statečné a čisté, umí i jejich svědomí očistit a zbavit jeho

výčitek. Pohled , co v celém světě to vše vy-váží? Ani celý svět by nemohl vyvážit takové srdce, neboť člověk, jenž mi daroval srdce, blaženě žije a bezpečně umírá a má nebe zde i na věčnosti.

Mnoho jsem ti toho řekl, a tak pevně vytrvej v mé kráse a nedej se ničím příliš odchýlit, právě tak, jako nepohne tvůj malíček oběhem zemským - poněvadž to ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidské srdce nevstoupilo. Ale proto jsem ti řekl těchto několik přirovnání, aby sis mohl učinit pojem o rozdílu mezi mou sladkou láskou a klamnou láskou pomíjející.

Služebník: Roztomilé, drobné polní kvítko, drahý miláčku, v objímajících tě ramenou čisté, milující duše, jak je to jasno tomu, kdo tě kdy dobře poznal, a jak se to krásně a nezvykle poslouchá člověku, jenž tě nezná, jehož srdce i mysl jsou dosud smyslné! Ó, drazé milované, nepochopitelné dobro, jak sladká to hodina, jak milý okamžik, v němž mne to pudí odhalit tobě své skryté rány, jež se ještě v srdci chvějí od tvého líbezného milování. Pane, rozdělení v lásce, to je jako voda v ohni. Milý Pane, ty víš, že pravá, horoucí láska nemůže dvou zároveň strpět. Ó, dobrý a jediný Pane mého srdce a mé duše, proto touží po tobě tolik srdce mé, poněvadž jsi měl obzvláštní lásku ke Mně a poněvadž tvé božské oči se zvláštním zalíbením na Mně utkvěly. Ó Pane, máš tolik milujících srdcí, jež k tobě láskou planou a jež s tebou mnoho umějí; ó dobrý Pane, jak je to se mnou v této věci?

Věčná Moudrost: Já jsem takový milovník, jenž v jediném se nezmenšuje a množství nerozmnožuje, jen o tebe se starám a pečuji, jak bych se ti zalíbil a zdokonalil vše, co se tebe týká tak, jako by kromě tebe nic nebylo.

Služebník: Rozplynula se duše, když promluvil můj miláček. Ach, kam jsem byl zaveden či jsem zabloudil? Duše má se rozplývá po sladkých a přívětivých slovech miláčkových. Ó, odvrát ode mne své oči, neboť mne sžírají. I kdyby nějaké srdce bylo sebetvrdší a sebevlažnější a chladnější byla duše, jež by slyšela tvá sladká milující slova, jež jako oheň planou, musila by změknout a vznítit se v tvé sladké lásce. Ó, div nad všechny divy by to byl, kdyby se nerozplynulo láskou srdce toho, kdo takto na tebe patří. Jak šťasten milovník, který se jmenuje a je tvým chotěm! Ó, co sladké útechy a ta-jemné lásky se mu od tebe, dostává! Ó, milá panno svatá Anežko, milenko věčné Moudrosti, vpravdě jsi mohla jásat ve svém snoubenci, když jsi děla: Jeho krev zbarvila karmínově moji tvář." Kéž bych byl, dobrý Pane, toho hoden, aby se moje duše nazývala tvojí milenko! Podívej, kdyby bylo možno, aby veškerá slast, blaho i láska, jež může svět poskytnout, byly v jednom člověku soustředěny, s radostí a svobodně bych ho obětoval. Ó, šťasten, že se kdy zrodil na svět někdo, kdo se jmenuje a je tvým milovníkem. I kdyby měl člověk tisíc životů, všechny by je měl obětovat, jen aby tě získal.

Vy všichni Boží přátelé, všichni nebeští duchové, i ty, milá panno, svatá Anežko, pomozte mi ho prosit, neboť nikdy jsem vlastně nevěděl, co je jeho láska. Ach, srdce mé, odlož, odstraň veškerou váhavost a Podívej, zda docílíš

ještě před svou smrtí, abys pocítilo jeho sladkou lásku. Ó, dobrá. krásná. ze všeho vyvolená Moudrosti. jak daleko předčí milostná láska tvá lásku pomíjející! Jaký je rozdíl mezi nimi! Jak klamně a prázdné je vše, co se zde zdá být láskou! Teprve, když k tomu blíže přihlédneme, počneme věc vpravdě poznávat. Pane, kam jsem oči obrátil, všude jsem našel jen „výmluvu“, ach, „kéž by toho nebylo! - neboť, když to bylo něco velmi pěkného tak to nemělo vnitřní půvab, bylo-li to krásné a rozkošné, scházel tomu výraz, anebo, i když to zde bylo, přece jsem vždy na věci našel něco, co moje srdce odpuzovalo. Po delší době jsem seznal, že je to hrozně nudné. Ale ty jsi krása a nevýslovná vlídnost, ušlechtilost s milosti, slova s melodií, vnitřní svoboda s vnějším jasnem, Tys jedno jediné, jež jsem jinde nenalezl. Tys právě nasycení duše, toužící po síle a dychtivě vůle milujícího srdce. Čím lépe tě pozná, tím raději by si tě získal, čím vroucněji se k tobě přitulí, tím láskyplnějším tě nalezne. Ach, jak jsi nekonečně pouhé dobro! Pohleďte všechna srdce, jak jsou zklamáni všichni, kteří někomu jinému věnují lásku. Pryč, falešní milovníci, zpět ode mne a Už nikdy se ke Mně nepřibližujte, neboť jedinou lásku zvolilo si mé srdce, lásku, v níž jediné bude nasyceno mé srdce, moje duše i mé tužby a schopnosti, vroucí láskou, jež nikdy nechladne a nepomíjí. Ó, kéž bych si tě mohl vzít do svého srdce a do jeho hlubin zlatými písmeny zasadit, aby mi tě nikdo odtud nemohl vyrvat! Jaké neštěstí, že se mé srdce tím vždy nezabývalo! Co mi zbylo po všech mých láskách? Ztracený čas, vyplývaná slova, prázdné ruce, několik dobrých skutků a chybami obtížené svědomí! Ó, Pane, znič mne raději ve své lásce, ale nehnu se už od tvých svatých nohou!

Věčná Moudrost: Vycházím vstříc všem, kdo Mně hledají a s radostným úsměvem přijímám ty, kdo po Mně touží. A vše, co můžeš nyní okusit z mé lásky, je jako kapka vody proti moři, proti věčné, nepomíjející lásce. Bl. Jindřich

+++

LETNICE

V HLADOVÉM TĚLE

LAČNÁ DUŠE...

SYTÝ HLADOVÉMU NEVĚŘÍ

TETELÍCÍ SE

CHOULIVÝ

PLAMÍNEK DUCHA

SOTVA ZRUŠÍ

LEDOVÝ PŘÍKROV VLEZLÉ TMY

TOUHA LŮNEM KE ZDI...

Karel Křípělka

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH. ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELY

Fr. Patrik O. P.: Zasvěcení Panně Marii.

Čím dále a čím hlouběji se snažíme uvádět ve skutek slova našeho Pána: „Otče náš . . . buď vůle tvá," tím jasněji poznáváme, jak jsme ještě stále daleko od Boha, jak nečistí jsme vůči němu, kolik ještě věcí nás od něho zdržuje. Věnujeme se mnoha věcem, zasvěcujeme své síly a schopnosti četným podnikům — a nakonec vidíme, jak zbytečná je mnohá z těch věcí a mnohý z těch podniků pro dosažení jednoho potřebného, vidíme, jak jsou to často leda okliky na cestě k Bohu. A tehdy litujeme a toužíme, abychom se již nikdy z přímé cesty nevyšinuli, t. j. abychom se nevzdálili od Krista Pána, který jediný je Cesta.

Co nebo kdo nás upevní na této cestě? Kudy se na ni nejjistěji dostaneme? Směr nám ráčil ukázat sám Kristus Pán. Podle slov Písma přišel Kristus na svět rád a ochotně, tedy jistě nešel k nám oklikou, ale nejkratší cestou. A ta cesta vedla skrze Marii. Není tedy ani pro nás rychlejší a jistější cesty k Bohu než skrze Marii Pannu. Je-li Kristus Pán cesta, přirovnali bychom jeho svatou Matku ke kolejnicím, které udržují vůz našeho života jaksi samočinně uprostřed na správné cestě — jen když kola naší vůle udržují neustále totéž rozpětí jako vůle Matky Boží, to znamená, chceme-li vždy a jenom to, co chce její svatá vůle ztotožněná s největší vůlí Boží. Rovněž řízení přenechme pevné ruce moudré Panny a mocné Panny — a pak nehrozí nebezpečí vyšinutí. A těchto výhod dosáhneme, zasvětime-li se Panně Marii.

Už svatým křtem a biřmováním jsme se zasvětili Bohu na věky a neodvolatelně. Upsali jsme svou duši i tělo Bohu jeho vlastní nejsvětější krví, když Syn Boží na Veliký pátek roztrhal na kříži podle svatého Pavla úpis d'áblův a zpečetil úpis nový. Ale kolikrát jsme se již chovali tak, jako by toho božského úpisu nebylo, nebo jsme jej dokonce i zneplatnili těžkým hříchem! Nezbyvá nám tedy než uznat, že v nadpřirozeném ohledu jsme stále a po celý život zůstaneme děti, nezkušené, neprozíravé a nestálé, a že potřebujeme Matku, její ochranu, její vedení a stálý dohled i přimluvu u Syna — a zvláště stálý její příklad. SvBernard vyjadřuje tento náš poměr dítěte k božské Matce takto:

„Jdeš-li za ní, nebloudíš, prosíš-li ji, nezoufáš, myslí na ni, nechybíš. Když ona tě drží, neklesneš, když ona tě chrání, ty se nebojíš, když ona tě vede, nezemdlíš, když se přimlouvá, k cíli dorazíš." — A jindy praví o Marii:

„Drží Syna, aby netrestal, drží d'ábla, aby neškodil, drží ctnosti, aby neuprchly, drží zásluhy, aby nezhybnuly, drží milosti, aby nezanikly."

Můžeme si přát něco lepšího, než zcela se svěřit a navždy patřit takové Matce? Matce stejně mocné jako dobré, stejně hrozné nepřítelům, jako něžné k svým věrným?

Mnohým způsobem se může křesťan zasvětit Panně Marii. Nic jiného nechce Bratrstvo posvátného růžence než uvádět do smýšlení a chtění Matky

Boží — rozjímáním svatých tajemství naší spásy. Ještě těsněji je připoután ke svaté Panně úd Třetího řádu, protože se snaží zapojit celou svou bytost do života z Pravdy, po vzoru Svatého Dominika, miláčka Matky Boží. Než ona je tak veliká a tak vznešená, a my jsme tak slabí a často nevěrní, že jí nenáležíme nikdy dosti dokonale. Využijeme tedy k upevnění svého dětinného poměru k nebeské Matce každé příležitosti, kterou nám nabízí milost Boží.

Vzácná příležitost k větší oslavě nebeské Královny se naskýtá letos na svátek jejího Neposkvrněného Početí, kdy se jí slavnostně zasvětily všechny farnosti olomoucké arcidiecése. Kdo žijeme v této oblasti, účastněme se veřejného zasvěcení své farnosti s celým srdcem; ostatní ať na svátek naší Matky obnoví a utuží svazky poutající je k Matce Boží, svazky, o nichž doslova platí ujištění Pána Ježíše: „*Jho mé je hladké a břímě moje lehké.*“ /Růže dominikánská č.10 PROSINEC 1940/

+++

BOŽÍ MUKA NA VRANOVĚ I

Památce Josefa Heyduka

POSLEDNÍ JAZYKY SNĚHU

OLIZUJÍ

ZJEŽENOU SRST LESA

KTERÝ JAK NEMOCNÉ ZVÍŘE

HLEDÁ ÚKRYT

BALVAN POJEDNOU JE TĚŽKÝ

JAK ZRYCHLENÝ DECH

DOHASÍNÁJÍCÍ SRNY

SOCHA SE JIŽ VZEPJALA

A NEBE NALEHLO

DOLEHLO NA TRÁVU

A TLAČÍ JI DO HLÍNY

JEN TÍŽÍ ZEMĚ

POJEDNOU JSME OSVOBOZOVÁNI

OD VĚCÍ POMÍNIVÝCH

HVOZD VYPLAVUJE BLUDNÝ KÁMEN

KAREL KŘEPELKA

+++